

Blikket

Jeg har været i Prag nogle få gange. Ikke mange gange for folk der er rejsevante, men mange gange nok til at imponere mig selv. Jeg flyver desværre ikke, så min radius er - fremme samme dag, og det første møde med maden, og min kommende seng i en uge. Det er nu sjældent, at det er sengen der holder mig vågen, da det som sædvanligt er Konnys blide snorken der holder mig kvik, også i Prag. Og så har hun den frækhed, og påstå, at det er mig der snorker. Hvad mener i! man kan da ikke både sidde vågen og snorker på samme tid. Den tager vi i en anden historie – og tilbage til Prag. Det er ikke de store strømlinede attraktioner jeg går efter, men det mere folkelige. Jeg har f.eks. aldrig været i Operaen eller i det store Koncerthus for at høre musikken hvor den blev til. Vi strejfer i stedet for. Konny er en hund efter forretninger, og jeg er en hund efter al det andet. Vi er ligeglade med al komfort, og sidder gerne på en trappesten, og spiser en is hvis der ikke er plads andre steder.

Maden er sådan set okay, hvis man kan lide svinekoteletter og suppe. Deres store specialitet er en slags Gùlsh med Knödel. Knödel er en overdimensioneret melbolle, der kan fyldes med alt muligt. Grønsager og brød f.eks. Derefter bliver den kogt, og det smager næsten ligeså ulækkert som det ser ud. Paradoksalt nok, elsker jeg melboller, som dem vi får til hønsekødssuppe. Ellers er maden som man får den i det meste af Østeuropa, nemlig svinekød, og en hel masse rustikke grønsager – især kål.

Dem der har været i Prag kender selvfølgelig Karlsbroen - med et helt utroligt mylder af folk fra hele verden. Det er mærkeligt, at den ikke er brasat sammen for mange år siden. Man får en ide om den Japanske befolkningstæthed når man går frem og tilbage på broen. Det slår sjældent fejl, at man møder en af sine naboer, eller en fætter man ikke har set i mange år.

Dem der kender mig ved, at jeg har en stor kærlighed til teaterdukker - marionetdukker, handskedukker, og lignende. Jeg kan ganske vist ikke lave noget særligt med dem, men det er også mest glæden ved at eje. Dukkerne kan købes stort set overalt, men handelen er især koncentreret omkring Karlsbroen, da det er der de fleste folk kommer på et eller andet tidspunkt. Dagen før at vi skulle hjem, på den pågældende tur, ville vi gå omkring Karlsbroen en sidste gang, for at gøre de sidste indkøb. Konny for, at købe et smykke, og jeg for at købe en marionetdukke. Jeg havde kigget manden ud, som jeg ville købe min dukke af. Hans dukker kostede en anelse mere, men til gengæld kunne de bevæge munden. Det kunne mandens, der stod ved siden af - ikke. Og det morede ikke manden ved siden af. Slet ikke. Manden med de talende dukker var lidt af et naturtalent. Han havde lært sig selv, hvordan han skulle bevæge dukkerne, og lavede et helt lille show på et bord der stod foran ham. Bordet var ikke det eneste der stod foran ham, for det gjorde også en hel masse turister der gerne ville købe en dukke af ham.

Jeg havde god tid til at betragte sceneriet da Konny skulle se på smykker, og det er ikke noget der sådan lige er overstået. I den tid jeg stod og kiggede solgte hans nabo ikke en eneste marionetdukke. Jeg kunne se at skuldrene kom længere og længere op over hans ører. Jeg kunne sagtens følge ham. Tænk at høre på sådan en snakkemaskine dag ud og dag ind, og så oven i købet finde sig i, at han har de rigtige dukker. Inden vi gik videre, så jeg det blik han sendte til manden med de talende dukker. Dette blik havde det hele – misundelse – had – afsky - og jeg ku' kvæle dig. Jeg vil tro at han hele vinteren har lavet marionet dukker der kan tale. Hvis han da ikke sidder inde for groft legemsbeskadigelse.